

VII. Det særlige politiske udvalg.

for at lette virkningerne af raceundertrykkelsen i Sydafrika, pegedes i det danske indlæg først på en universel levn op til opfordringen i sikkerhedsrådsresolutionen af 1963 om stop af våbensalg til Sydafrika. Dernæst på spørgsmålet om bistand til apartheid-politikkens ofre. Danmark ydede i 1969 bidrag til fonds og institutioner inden og udenfor FN, der arbejder for en bedring af forholdene for personer, der lider under racediskrimination, på ialt 375.000 dollars. Danmark ville fortsætte med at understøtte disse programmer og opfordrede til bredere tilslutning fra andre lande end hidtil.

I denne sammenhæng omtaltes også spørgsmålet om behandlingen af personer, der er fængslet for deres modstand mod apartheid. Fra dansk side støttede man selvsagt kravet om human behandling af sådanne fanger, og Danmark havde da også — sammen med Algeriet og Sverige — stået som sponsor for en på den netop afholdte 21. Internationale Røde Kors-konference vedtaget resolution om beskyttelsen af ofre for ikke-internationale konflikter.

Det danske indlæg kom sluttelig ind på spørgsmålet om påvirkning af verdensoffentligheden. Selv om en hurtig løsning af apartheid-spørgsmålet ikke er sandsynlig, måtte virkningerne af den offentlige meningskonstante pres på udviklingen i Sydafrika ikke undervurderes. Det var derfor vigtigt, at verdenssamfundet fortsatte med at fordømme apartheid og insisterede på at den sydafrikanske regering opgav sin undertrykkelsespolitik.

Det svenske indlægs grundbetragtning var, at selv om FN's indsats ikke hidtil havde båret frugt, var der dog fortsat på visse felter mulighed for at modvirke apartheid-politikkens onder.

For det første en intensiveret brug af informationsvåbnet. Ikke mindst opinionen i de lande, som har nær forbindelse med Sydafrika var det af betydning at sigte på, thi det var via orientering af disse landes statsborgere, man kunne gøre sig håb om at påvirke de pågældende landes holdning.

Men også den sydafrikanske befolkning burde orienteres bedre. Frivillige organisationer, herunder især kirkerne kunne spille en væsentlig rolle ved denne oplysningsformidling, og talen indeholdt her et forslag om, at generalsekretæren anmodes om at forberede

en beretning til næste samling om de juridiske og praktiske muligheder for oprettelsen af en FN-radiostation, der kunne sende til Sydafrika.

Også den svenske repræsentant omtalte våbenembargoen, hvor man på svensk hold kunne tænke sig, at generalsekretæren blev bedt om at udarbejde en rapport om Sydafrikas faktiske våbenimport, sådan at det kunne blive konstateret, i hvilket omfang sikkerhedsrådets 1963-resolution faktisk efterlevedes. Såfremt rapporten afslørede alvorlig ikke-efterlevelse af den anbefalede embargo kunne tiden være inde til, at sikkerhedsrådet overvejede at gøre våbenembargoen obligatorisk for alle medlemslande.

Det finske og det norske indlæg lå ret nær op ad det danske og understregede ligesom dette — og det italienske — den vægt, man tillagde OAU-manifestet, herunder manifestets præference for anvendelse af fredelige midler.

III. Resolutionerne.

Afro-asiaternerne havde i år fremlagt to resolutionsforslag, dels et generelt forslag om foranstaltninger til bekæmpelse af apartheid, dels et specielt om behandlingen af de politiske fanger i Sydafrika. Opsplittelsen hang sammen med den radikaliserende, hovedforslaget var undergået, og som måtte forventes at bevirke et ugunstigere stemmeresultat.

I. Den generelle apartheid-resolution.

Efter lange forhandlinger i den afro-asiatiske gruppe, hvor der mellem yderliggående og mere moderate medlemmer af gruppen synes at have været en konfrontation om resolutionens udformning, introducerede apartheid-udvalgets formand et resolutionsforslag, der i det væsentlige følger retningslinierne i beretningen fra apartheid-udvalget. Udover at bekræfte den på 23. samling vedtagne apartheid-resolution 2396 og på ny understrege fordømmelsen af den sydafrikanske regerings apartheid-politik som en forbrydelse mod menneskeheden samt anerkende lovligheden af det undertrykte sydafrikanske folks kamp for opnåelse af flertalsstyre, opfordrer resolutionen alle lande til at give øget bistand til befrielsesbevægel-